

Skrevet af:

Pat Funnell

"Min hund kan ikke undvære mig"

eller

"Av mine ambitioner"

I den følgende artikel vil jeg prøve at tage hul på nogle af de fordomme, man har om hunden og dens forhold til mennesket i håb om, at det måske kan hjælpe både nogle hunde til et bedre liv og nogle mennesker til et bedre samvær med deres hund.

Som træner og instruktør møder man tit "ekvipager", der slet ikke harmonerer sammen: hunde, der efter at have været spået en lovende udstillingskarriere, eller er blevet købt som potentielle Danmarksmestre, viser sig at have mangler (størrelse, tandmangel, HD, væsensfejl, manglende brugsegenskaber o.s.v.), der sætter en stopper for de store planer. Derefter står hundeføreren med det svære problem: beholder jeg hunden og glemmer alt om mine ambitioner eller skal jeg sælge eller eventuelt aflive hunden?

"Selvfølgelig beholder jeg hunden" siger nogen, "den er jo ikke en vase, man har købt, som man smider væk, fordi den ikke passer til møblerne mere. Man afliver jo ikke sin bedste ven, vel?"

Disse argumenter vil jeg ikke sige noget imod, hvis hunden er mentalt i orden, og hundeføreren er tilfreds med at skippe sine ambitioner og "bare" lade hunden opfylde en meget vigtig plads som afholdt familiemedlem.

Men desværre (for hunden) ser man tit hundeførere, der ikke kan slippe deres ambitioner. De arbejder derfor febrilsk videre. Hunden er derved ude af stand til at opfylde hundeførerens forventninger og den efterfølgende utilfredshed, der afspejles i hundeførerens holdning over for hunden, kan let bringe hunden i en tilstand af stress. Det er selvfølgelig ikke hundeførerens mening at udsætte sin hund for denne "tortur", men det er faktisk, hvad der ubevidst sker i mange tilfælde. I sådanne tilfælde ville det være meget bedre for hund og fører at skilles.

Igen, hvis hunden er psykisk og fysisk sund, vil jeg aldrig anbefale at aflive dyret. Det er en meget egoistisk løsning på problemet. Hvorfor skal man snyde hunden for seks eller otte eller måske endnu flere lykkelige år hos en, der vil holde af hunden og opfylde dens behov.. Nej, hvis hundeføreren er fornuftig - og familien med - vælger han nu at omplacere hunden, dvs. at finde et andet hjem til den. Manges svar til dette er "Jamen, min hund kan slet ikke undvære mig". Og her kommer så essensen af min artikel.

Hvis det var sandt, at hunden binder sig så fast til sin fører, at den "ville gå til", hvis man omplacerede den, ville det være umuligt at få hunde til Danmark "på dæk", så ville det ikke være muligt for Flyvevåbnet eller politiet at overtage hunde til brug

Skrevet af:

Pat Funnell

som tjenestehunde. Der kunne gives mange andre eksempler. Helt personlig har jeg kendskab til mange, der har ladet deres hund omplacere. I alle tilfælde er det gået uhyre nemt for hunden, og der, hvor man har opsøgt hunden kort efter, at den er blevet omplaceret, har hunden vist glæde ved gensynet, men ingen udpræget lyst til at følge med de gamle ejere hjem.

En cocker spaniel, jeg har kendskab til, kom på besøg i sit gamle hjem fjorten dage efter omplaceringen. Den løb ind i stuen og ind under sofaen for at hente et stykke legetøj, der lå gemt der, hvorefter den drøede ud i den "nye" bil igen. Den havde åbenbart ikke fået pakket færdig inden den rejste!

Vores egen Thello blev solgt som 2½ årig i oktober for mange år siden. Allerede den følgende januar måned mødte jeg ham på et kursus, jeg holdt, og selv om hunden var glad for at se mig, kunne jeg ikke holde ham, da hans nye fører gik ud af stuen – han vidste, hvor han hørte til nu!

Noget af det vigtigste i en hunds tilværelse er et ordentlig lederskabsforhold, enten med den selv som leder eller et andet passende individ, der er værdig til at bestride posten. Hos vore hunde skulle det selvfølgelig helst være et menneske, der besidder lederposten, for ellers opstår der alvorlige problemer, som f.eks. hunde, der nægter familien adgang til køkkenet, mens der bliver lavet mad, hunde, der - trods protester fra familien - tager husets bedste stol i besiddelse o.s.v..... Hunden er på sin vis ligeglad med, hvem der er leder, bare de er gode til jobbet og forstår at skabe rimelige vilkår for hunden. Skulle der ske et skift i lederskabet, ville hunden befinde sig fint med dette, blot den nye leder også er sin post værdig. Hunde lever i nuet. Sådan er det i hundeverdenen, det gælder om at overleve, det sørger dens selvopholdelsesdrift for.

I litteraturen finder man enkelte tilfælde af hunde, der "døde" af sorg efter at have mistet deres fører, f.eks. "Greyfiars Bobby", men det hører bestemt til sjældenhederne. Den normale hund har ingen problemer med at skifte hjem. Den, der har problemet, er føreren, for hvem vil ikke gerne være uundværlig? Og vi binder os uhyre emotionelt til vores dyr. Det er svært at forstå, at det ikke er gensidigt. Selvfølgelig kan vore hunde lide os, men de ville kunne lære at lide en anden lige så stærkt, hvis vi gav dem chancen.

Hermed ikke sagt, at jeg anbefaler alle at styrte ud og skille sig af med deres hund, men jeg vil blot slutte med at sige, at hunden har det ikke nødvendigvis bedst hos dig. Den har krav på en tilværelse, hvor den kan opfylde de forventninger, der stilles til den, og kan du ikke opfylde de krav, så var det bedre for hunden, at den kom et sted hen, hvor kravene passede, og du fik dig en hund, der kunne opfylde dine krav. En hund, der splitter huset ad af lutter kedsomhed, havde bedre af at komme et sted hen, hvor den ville blive arbejdet med. En hund, der bliver stresset og kuert af, at den

Skrevet af:

Pat Funnell

ikke kan tage en BHP III prøve, havde bedre af at komme et sted, hvor den kunne få lov til at være hygg hund. En hund, der er til konstant ærgrelse for sin fører, fordi den ikke kan gå forrest på udstilling, havde bedre af at komme et sted hen, hvor den kunne få lov til - i sin førers øjne - at være verdens kønneste hund.

Så er der en mulighed for, at begge parter kan have det godt. Og det er jo det vigtigste!

Pat. Funnell